

Det er faktisk det, som er sket fra anden Side, saavel fra Landsthingets som fra Regjeringens Side, men særlig fra Regjeringens Side. Den Maade, hvorpaa den har stillet sig til Landsthingets Beslutning at slaa Døren i for Forhandling, gjør det saa godt som umuligt at blive enig om en Finantslov. Jeg tror, at en saadan Fremgangsmaade er aldeles enestaaende, ikke alene i vort konstitutionelle Liv, men i ethvert Lands konstitutionelle Liv; det er aldeles enestaaende, at en Regjering, der rejser en saa stor Strid som den, denne Regjering har rejst i Nar, forlanger saa omfattende Forandringer i sidste Dieblit paa Finantsloven: at denne samme Regjering vedbliver med sit Parti at gjøre Sit til at umuliggjøre en rolig og tilstrækkelig bejndig Forhandling om de omtvistede Spørgsmaals mulige Gjemmemførelse paa Rigsdagen. Det er ganske vist, at der vil være en Mulighed for at nedsette et Fællesudvalg, hvis man gennem forfordede Tidstrister jager Finantsloven gennem Landsthinget herover til eneste Behandling og saa tilbage igjen, man kan da faae et Fællesudvalg, der vil faae ganske faa Dage at arbeide i, men ikke et eneste Menneske vil paastaa, at denne Mulighed har nogen som helst alvorlig Betydning som Tilbud fra Regjeringens Side for at skaffe en rolig Overveielse til Veic. De uendelige Ræfker af Vndringsforslag, som ere stillede fra Regjeringens Side, og som efter Udtalelsene i det andet Thing for det store Flertals Vedkommende ville blive tiltraadte af Landsthinget, over 200 Vndringsforslag, der ere saa gennemgribende, saa fuldstændig i Strid med hele den Finantslovbehandling, der har fundet Sted, ikke blot i Nar i dette Thing, men i alle Nar siden 1880 — disse Vndringsforslag kunne sandelig ikke behandles saglig paa 2—3 Dage i et Fællesudvalg; det vil ikke noget Menneske paastaa, der nogenstunde har set en Finantslov, veed, hvad det vil sige at gaa en Finantslov igjennem, og veed, hvad det vil sige at enes i et Fællesudvalg, at enes om en saadan Masse Vndringer; det er af den Slags Paastande, der kun kunne fremstætte i et Blad af Folk, der aldeles intet Begreb have om Finantslovbehandling. Det vil Regjeringen heller ikke paastaa. Regjeringen havde selv Følelsen af, at det krævede Tid, da den fremlagde en midlertidig Finantslov, den erkjendte selv, at der var alvorlige Grunde til at faae en Forkængelse tilveiebragt, at der maatte Tid til for at kunne blive enige i Nar. Men trods det har Regjeringen nu været den af Statsmagterne, der ved sin Optraeden

har forhindret, at der bliver den nødvendige Tid til at opnaa en Overenskomst. Jeg lægger i denne Sag saa godt som udelukkende Skylden paa Ministeriet. At Folkethinget i denne Sag staar udfyldigt, tror jeg, at Enhver vil indrømme. (S. Page: Nei!) Ja, man vil ikke indrømme, at Folkethinget ikke har gjort Opposition, og det paastaar jeg heller ikke, at vi ikke have gjort, tværtimod, og det have vi heller aldrig lagt Skjul paa, men det skal ikke kunne paastaa, at Folkethinget i Nar har forlangt noget Nyt, det ere vi enige om; Folkethinget har gjort det Samme som i tidligere Nar, og som de Herrer af Modpartiet vistnok have fundet det rimeligt, at de have gjort. (Modsigelse.) Jo, faktisk derigjennem, at Landsthinget har stemt for vore Finantslove, og Regjeringen har skrevet dem under. Altsaa noget Nyt har Folkethinget ikke gjort, det har ikke forlangt en væsentlig anderledes bestaende Finantslov i Nar end før, det har ikke stillet skarper Krav i Nar end tidligere, og samtidig dermed har det erklæret sig villigt til at give den Bevilling til Forkængelse af Rigsdagsfamlingens Varighed, som er bleven givet i 35 Nar med alle Faktorerens Billigelse. Og ikke blot det; man har paa udtrykkelig Forespørgsel her erklæret, at man var villig til at tage Sagen under ny Overveielse i et Fællesudvalg, og hvis man kunde blive overbevist om, at man havde Urret, at forandre Affattelsen; det kan Ingen bestride, det nytter ikke bagefter at give Erklæringer eller Forklaringer, som gaa ud paa at udviske Indtrykket af tydelige og klare Erklæringer, det nytter ikke bagefter at sige: Vi fik ikke det Indtryk, at det kunde hjælpe noget, naar Erklæringen fra vor Side og ikke blot fra Oppositionens Flertal, men ogsaa fra anden oppositionel Side er gaaet ud paa, at man var villig til Overveielse i et Fællesudvalg. Efter at bestemte Spørgsmaal i saa Henseende enten ikke ere blevne benægtede eller udtrykkelig besvarede med Ja, skal man erkjende, at Folkethinget ikke har lagt et Halmstraa i Veien for, at der kunde blive den fornødne Tid til Overveielse. Er det da Landsthinget? Jeg siger nei, Landsthinget har i denne Sag spillet en tilbageholden Rolle. Vi staa ikke her, som det bebudedes for nogen Tid siden fra selve Regjeringens Chef, foran en Konflikt mellem de to Thing, vi staa foran en Konflikt, rejst af Regjeringen, en Strid, rejst af Regjeringen, i hvilken denne Regjering har faaet et Flertal i Landsthinget med sig, det er ganske sandt, men det er en Strid mellem Regjeringen og Folkethinget og ikke en Strid mellem Landsthinget og Folkethinget. Denne